

лече въ гората. Раздѣлили се при хълма: Дефосъ тръгналъ налѣво, г-жа Бурденъ — надѣсно. Изведнажъ въ края на гората се показалъ „земенъ крокодилъ.“ Жената се скрила въ високата трѣва. Животното се насочило право къмъ нея.

„Ето азъ виждамъ силното тѣло — пише г-жа Бурденъ — чернитѣ като копче очи, свѣтещи въ орбититѣ. Стори ми се, че въ тоя страшенъ звѣръ оживѣха всички нѣми страхове отъ приказкитѣ, които съмъ слушала въ детски години. Драконътъ се спира, и азъ ясно виждамъ всѣка драскотина на неговата луспеста броня. Пушката ми бѣ на доста далечно разстояние отъ менъ. Нѣмаше и Дефоса, а драконътъ идѣше все поблизу и поблизу. Искахъ да скокна, да бѣгамъ, но веднага съобразихъ, че въ такъвъ случай звѣрътъ ще бжде изгубенъ за експедицията. А въ главата ми преминаваше всичко, което бѣхъ чувала за срѣдновѣковнитѣ дракони. Стори ми се, че чувамъ биенето на сърдцето си. Трудно е да се опише състоянието, въ което се намирахъ. Въ тоя мигъ само петъ метра ме отдѣляха отъ звѣра. Азъ си затворихъ очитѣ, готова на всичко. Задъ хълма се показа Дефосъ. Неговиятъ куршумъ попадна въ тила на звѣра; втория — въ гърба. Чудовището се завъртѣ, напрегна сили, като се опита да се скрие въ джунглитѣ, но въ мигъ, сѣкашъ съвсемъ неочаквано, се вдърви и се изтегна. То бѣше мъртво.“

Участницитѣ въ експедицията разказваха много занимливи нѣща за живота на „драконитѣ“ отъ островъ Комодо. Само едно не можеха да разбератъ: възрастта на звѣроветѣ. „Гигантскитѣ гущери — казва Бурденъ — можеха да бждатъ отъ 50 до 100 години. Ако на острова бѣха правени разкопки, тѣ биха могли да ни разкажатъ още много интересни работи за живота на прадѣдитѣ на тия дракони, намѣдени въ тоя забравенъ край на земята.